

Constitucionalistes i constituents

Només el futur ens dirà si l'enèsim recés del procés cap a la plena sobirania ens conduirà cap a un impuls definitiu o haurà estat el descarrilament definitiu de l'anhel ciutadà en les mans matusseres de la classe política del país. No especularé més en aquesta línia. En les últimes setmanes, ja hi ha hagut prou mostres de desavinença i d'interessos ocults al marge de tirar endavant la voluntat del poble. Tot i així, ho hem salvat.

Gràcies, sobretot, a la pressió de la societat civil —del motor indiscutible del procés, en definitiva— i als savis consells de tarannàs serens com el del Muriel Casals, tot proposant no aixecar-se de la taula fins a arribar a un acord. Un precepte glossat en el minut zero de la crucial reunió entre Mas i Junqueras; quan, a Madrid, ja començaven a sucra-hi pa de debò.

El 27-S serem al cap del carrer. Mentrestant, les municipals prometen ser una primera volta que, per bé o per mal, col·loqui a uns i altres al lloc que es mereixen. Sobretot a les grans ciutats com Barcelona on seria difícil d'entendre que les llistes amb lligades al projecte independentista fessin figa. No obstant això, tot és possible, ara que es fa difícil de mesurar si l'impacte de Podemos —em nego a catalanitzar un moviment ancorat en l'Espanya més rànica com hem anat veient— pot acabar enterbolint-ho tot. En les properes setmanes veurem què passa al satèl·lit grec, on per a molts el tòtem detonador, Syriza, potser no acaba esdevenint tan revolucionari i transformador com promet. De moment, tant Pablo Iglesias com Joan Herrera ja s'han fet la foto amb el virtual guanyador de les generals hel·lèniques, Alexis Tsipras, no fos cas que se'n discutís el pedigrí radical. Ja ho veurem.

Es votarà a Grècia, als ajuntaments i, fins i tot, a la presidència de Barça. I, en acabat, llavors sí, espero que no s'ajorni més el debat que més he trobat a faltar en els últims mesos: l'estira-i-arronsa argumentat entre unionistes i independentistes sobre el futur de Catalunya dins o fora de l'estat espanyol. Un combat ideològic entre constitucionalistes i constituents (d'un nou estat), al cap i a la fi.

Els constitucionalistes (PSOE i PP, essencialment) defensen el marc constitucional fins a les últimes conseqüències. El consideren immutable i sagrat, en el cas dels populars, o especulen amb un canvi de suports i consensos ben remots a partir d'un escenari federal. Una empresa, la socialista, que sona més a tripijoc d'il·lusionista que a projecte tangible i realitzable a curt termini guanyin o no les eleccions a Espanya.

A Catalunya, Ciudadanos farà de *palmero* al discurs espanyolista amb la pàtina renovadora d'algú que, com Podemos o UPyD, no ha tocat mai cuixa i estén el populisme com a carta de presentació. Uns i altres ens hauran de vendre què hi guanya Catalunya annexionada a Espanya. Amb arguments sòlids i números clars, no amb la tàctica de l'amenaça i de la por quan dibuixen un territori aïllat i devastat sense el bressol espanyol. Amb, sisplau, dades reals i contrastables que justifiquin les, per ells, inconveniències de, per exemple, un sistema educatiu sustentat en la immersió lingüística o el cada cop més escandalós espoli fiscal apuntalat amb la solidaritat del caduc sistema autonomista.

Estic esperant arguments potents que contrarestin l'ideari independentista i les agressions directes i sibil·lines que ens han empès al carrer els últims anys. Arguments que ens demostrin que estem equivocats i que expliquin perquè han volgut combatre la defensa dels nostres drets com a poble amb prohibicions i proclames d'il·legalitat que no passen ni una sola prova del cotó de netedat democràtica.

Vull sentir com molts diuen que se senten espanyols encara que, havent nascut aquí, això negui sistemàticament la identitat catalana i l'ofegui econòmicament, socialment i culturalment amb

l'objectiu de sotmetre-la tres-cents anys més. Perquè és difícil, molt difícil, seguir creient en la germanor i la convivència amb les institucions espanyoles quan, un dia rere l'altre, es combat i es repudia tot el es forja a Catalunya.

Es parla de la tensió en el si de les famílies catalanes arran del procés. No la negaré. Però potser algun cop, d'una vegada per totes, també s'haurà de parlar de la vexació que pateixen molts catalans i catalanes d'adopció que han de renunciar a mantenir-se unides a les seves arrels pel sol fet d'haver convertit Catalunya en una nació que defensen a capa i espasa i que, per damunt de tot, volen que prosperi amb o sense Espanya al costat.